

Arrest

nr. 168 896 van 1 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER SCHUEREN, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 20 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 27 april 2016.

1.3. Op 9 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in 1988, Berber te zijn en afkomstig te zijn uit al-Hoceima. U zou de dochter zijn van de zanger S.(...) R.(...), die opkwam voor de Berbercultuur. In 2003 kwam uw vader om het leven bij een verkeersongeluk. U stelt dat hij in werkelijkheid werd vermoord. Vanaf drie jaar na zijn dood zou u onder druk zijn gezet door onbekenden die u wilden dwingen om zich te prostitueren. Vanaf 2011 zou u effectief onder dwang in de prostitutie gewerkt hebben.

In 2012 zou u zwanger zijn geraakt maar het ongeboren kindje zou zijn gestorven. U zou een operatie hebben ondergaan, maar de mensen die u dwongen om u te prostitueren zouden uw broer hierover ingelicht hebben. Aangezien uw broer van oordeel is dat uw werk een schande is voor de familie, zou hij u sindsdien willen vermoorden. U zou uw werkzaamheden de volgende jaren onder dwang hebben verder gezet.

Naast uw broer vreest u tevens de onbekenden die u al jarenlang in de prostitutie hebben gedwongen. U zou al zeer vaak getracht hebben aan hen te ontkomen, onder meer door zich in andere steden in Marokko te vestigen, maar steeds zouden ze u hebben opgespoord, mishandeld en opnieuw gedwongen hebben om zich te prostitueren.

In maart 2015 vroeg u een paspoort aan bij de Marokkaanse autoriteiten. In de maand mei of juni 2015 zou u met een vals paspoort naar België zijn gereisd, waar u werd opgevangen door een man die u in Marokko had leren kennen. Op 11 april 2016 kwam u in het kader van een huiszoeking naar aanleiding van een drugsdossier in aanraking met de Belgische politie, die vaststelde dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. Na uw overbrenging naar een gesloten centrum verklaarde u zich op 14 april 2016 vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw paspoort en van uw identiteitskaart neer. Na het gehoor stuurde u ook nog enkele medische documenten, overlijdensaktes en een geboortetest op.

B. Motivering

Dient echter door het CGVS te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling of deze van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Omwille van volgende elementen kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u al sinds mei of juni 2015 in België verblijft, maar dat u pas in april 2016 asiel heeft aangevraagd nadat u bij een politiecontrole wegens illegaal verblijf werd overgebracht naar een gesloten centrum. Indien u werkelijk een ernstige vrees heeft in geval van terugkeer naar uw vaderland kan aangenomen worden dat u niet wacht tot u na een arrestatie met repatriëring bedreigd wordt maar dat u al eerder de bescherming van de Belgische autoriteiten verzocht zou hebben. Dat u dit niet deed, roept de nodige vraagtekens op bij de ernst van uw voorgehouden nood aan bescherming.

Vervolgens dienen ernstige twijfels te worden geplaatst bij uw bewering dat u sinds de dood van uw vader onder druk zou zijn gezet door onbekenden om zich te prostitueren. U beweert enkele jaren later onder dwang in de prostitutie te zijn geraakt. Dit is evenwel weinig geloofwaardig.

Zo heeft u er niet het minste idee van wie die mensen zijn die u jarenlang in de prostitutie zouden hebben gedwongen. Gevraagd wat u kan zeggen over de mensen die jarenlang uw leven bepaalden en die u quasi dagelijks zag, komt u niet verder dan te zeggen dat u ze niet kent maar dat het zou kunnen zijn dat het omwille van uw vader was dat ze precies u viseerden. Ook zou het kunnen dat het mensen van de 'islam-beweging' waren ('die tegen dansen en prostitutie zijn') die u tot deze prostitutie dwongen (CGVS p.7). U stelt herhaaldelijk dat u niet weet wie deze mensen waren. U zegt zich te herinneren dat deze mensen u ook wilden dwingen bij 'hun vereniging' te komen en dat u aan betogingen moest deelnemen, maar welke vereniging dit dan wel was, weet u dan weer niet (CGVS p.8-9). Gevraagd of de mensen die u sinds 2011 in de prostitutie dwongen - naar uw mening - medestanders dan wel tegenstanders van uw vader waren, komt u niet verder dan te zeggen dat u het niet weet maar dat u denkt dat het moslims waren omdat jullie tegen hen waren (CGVS p.10). Dit alles is zeer vaag en bovendien weinig coherent. Dat u niet de minste informatie heeft over de mensen die u sinds 2012 in de prostitutie dwongen, roept zeer ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

U stelt verder dat u in Marokko uw broer vreest, die u zou willen vermoorden nadat hij ontdekt heeft dat u in de prostitutie werkt. De mensen die u in de prostitutie dwongen, zouden dit na uw mislukte zwangerschap in 2012 immers aan uw broer hebben verklikt (CGVS p.7). Sindsdien zou hij u willen doden.

Wat dit element betreft dient echter te worden opgemerkt dat u tot uw vertrek uit Marokko in het ouderlijke huis bij uw moeder woonde. In dit huis woonde ook uw broer (CGVS p.6-10). Dit mag zeer erg verbazen: indien hij u werkelijk zou willen doden, zou hij in de jaren tussen 2011 en 2015 hiertoe ruimschoots de kans hebben gehad. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat hij u in al die jaren niet kon vinden thuis. Uw moeder zou u altijd verstoppt hebben. Bovendien, zo zegt u, zou uw broer

in de bovenste verdieping van het huis hebben gewoond en u op het gelijkvloers én uw moeder zou altijd uw schoenen verstoppt hebben als hij thuis was (CGVS p.11). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U voegt nog toe dat hij niet vaak thuis was omdat hij meestal 's nachts werkte en met vrienden wegging en u hem bijgevolg al sinds 2012 niet meer gezien zou hebben. Dit verklaart (zo dit al zou kunnen geloofd worden) geenszins de merkwaardige vaststelling dat u enerzijds stelt dat uw broer u al sinds 2012 wil vermoorden maar dat u anderzijds nog tot 2015 onder één dak met hem woonde (CGVS p.12).

In deze context dient ook nog op volgende vaststelling te worden gewezen. Zo werd u na uw overbrenging naar het gesloten centrum op 13 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag gesteld om welke reden u niet naar uw land kan terugkeren. Uw antwoord luidde: "Ik zal worden vermoord door mijn broer. Ik zal worden uitgehuwelijkt aan een veel oudere man; ik ben weggevlucht. Ik ben tegen deze traditie". Dit is een gans andere versie van de feiten: in uw vragenlijst t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken en t.a.v. het Commissariaat-generaal rept u met geen woord over een gedwongen huwelijk maar luidt het integendeel dat uw broer u wil vermoorden omwille van uw werkzaamheden in de prostitutie. Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, komt u niet verder dan te stellen dat de verplichte uithuwelijking dateert van voor het moment dat uw broer uw werk ontdekte (CGVS p. 13). Dit biedt uiteraard geen enkele verklaring voor deze opmerkelijke incoherentie in uw verklaringen, temeer u net voordien nog negatief antwoordde op de vraag of u naast de problemen tengevolge uw werk nog om andere redenen een vrees ten aanzien van uw broer koestert.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielmotieven. De status van vluchteling noch deze van subsidiair beschermde kan u bijgevolg toegekend worden.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De medische stukken hebben betrekking op de mislukte zwangerschap in 2011, hetgeen op zich niet betwijfeld wordt. Uw geboorteakte, paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit. De overlijdensaktes van enkele ooms en uw vader bevestigen uw overlijden maar tonen op geen enkele manier aan dat deze het gevolg waren van kwaad opzet noch dat uit deze overlijdens (2003, 2008, 2011) in uwen hoofde een gegronde voor vervolging kan worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel, wenst verzoekster in eerste instantie op te merken dat zij compleet onvoorbereid haar eerste asielaanvraag heeft ingediend. Zoals blijkt uit het gehoorverslag had zij nog geen contact gehad met haar raadsman en was zij zelfs niet op de hoogte van de naam van de raadsman. De raadsman zelf had niet de tijd gekregen om zijn/haar tussenkomst te melden en was dus niet op de hoogte van het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster haar asielrelaas heeft verteld in afwezigheid van een raadsman. Verzoekster was dan ook absoluut niet op de hoogte van de gangbare procedure en het was naar eigen zeggen zeer moeilijk voor haar om het Commissariaat-generaal in vertrouwen te nemen en aldus vrijuit te spreken. Dit is volgens verzoekster de reden waarom zij vaag is gebleven tijdens het gehoor. Verzoekster stelt dat zij uit ervaring heeft geleerd om wantrouwig te zijn en dat zij aldus heeft gearzeld om alle pertinente gegevens te vermelden.

In tweede instantie wenst verzoekster op te merken dat zij verschillende documenten in het kader van haar asielaanvraag heeft overgemaakt. Verzoekster heeft onder meer volgende documenten voorgelegd om haar asielverhaal te staven: geboorteakte, identiteitskaart en paspoort, medische stukken die aantonen dat zij (als ongehuwde vrouw) zwanger is geweest en een miskraam heeft gehad, de overlijdensakten van enkele ooms en haar vader, een vonnis van de rechtbank van Marokko waaruit blijkt dat een familielid van haar overleden is ten gevolge van een opzettelijke aanrijding en een arrest van het Hof van Beroep van Marokko die het vorige vonnis bevestigt. Verzoekster stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op geen enkele manier uitspreekt over deze laatste twee documenten. In de bestreden beslissing is slechts het volgende terug te vinden: "De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De medische stukken

hebben betrekking op de mislukte zwangerschap in 2011, hetgeen op zich niet betwijfeld wordt. Uw geboorteakte, paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit. De overlijdensaktes van enkele ooms en uw vader bevestigen uw overlijden maar tonen op geen enkele manier aan dat deze het gevolg waren van kwaad opzet noch dat uit deze overlijdens (2003, 2008, 2011) in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Verzoekster benadrukt dat de beslissingen van de rechtbank juist wel aantonen dat het overlijden van haar familielid het gevolg is van kwaad opzet, minstens dat dit overlijden verdacht te noemen is. Hieruit blijkt dat er inderdaad sprake is van een opzettelijke aanrijding en dat de dader werd veroordeeld. Het arrest van het Hof van Beroep bevestigt die uitspraak. Deze documenten ondersteunen aldus haar verklaringen. Nochtans worden deze op geen enkele manier in aanmerking genomen noch besproken. Door deze documenten zonder meer naast zich neer te leggen schendt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, aldus verzoekster.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van een pagina uit verzoeksters paspoort, van haar identiteitskaart en haar rijbewijs, medische documenten, verzoeksters geboorteakte, twee documenten in het Arabisch, de geboorteakte van verzoeksters vader en de overlijdensaktes van verzoeksters vader en van twee van haar ooms.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij al sinds mei of juni 2015 in België verblijft maar pas in april 2016 asiel heeft aangevraagd nadat zij bij een politiecontrole wegens illegaal verblijf werd overgebracht naar een gesloten centrum, hetgeen de nodige vraagtekens oproept bij de ernst van haar voorgehouden nood aan bescherming, (ii) haar bewering dat zij sinds de dood van haar vader onder druk zou zijn gezet om zich te prostitueren weinig geloofwaardig is daar zij er niet het minste idee van heeft wie die mensen zijn die haar jarenlang in de prostitutie zouden hebben gedwongen, die aldus jarenlang haar leven bepaalden en die zij quasi dagelijks zag, (iii) zij enerzijds stelt dat haar broer haar al sinds 2012 wil vermoorden maar zij anderzijds nog tot 2015 onder één dak met hem woonde, (iv) haar na haar overbrenging naar het gesloten centrum op 13 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag werd gesteld om welke reden zij niet naar haar land kan terugkeren, waarop zij antwoordde: *“Ik zal worden vermoord door mijn broer. Ik zal worden uitgehuwelijkt aan een veel oudere man; ik ben weggevlucht. Ik ben tegen deze traditie”*, terwijl zij in de vragenlijst ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken en ten aanzien van het Commissariaat-generaal met geen woord rept over een gedwongen huwelijk maar het integendeel luidt dat haar broer haar wil vermoorden omwille van haar werkzaamheden in de prostitutie en (v) de door haar voorgelegde documenten niet vermogen de appreciatie van haar asielaanvraag te wijzigen daar de medische stukken betrekking hebben op de mislukte zwangerschap in 2011, hetgeen op zich niet betwijfeld wordt, haar geboorteakte, paspoort en identiteitskaart slechts haar identiteit bevestigen en de overlijdensaktes van enkele ooms en haar vader hun overlijden bevestigen maar op geen enkele manier aantonen dat deze het gevolg waren van kwaad opzet noch dat uit deze overlijdens (2003, 2008, 2011) in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 mei 2016 (CG nr. 1613949), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van haar relaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

Zij voert slechts aan dat zij compleet onvoorbereid haar eerste asielaanvraag heeft ingediend, dat zij nog geen contact had gehad met haar raadsman en dat zij haar asielrelaas bij het CGVS heeft verteld in afwezigheid van een raadsman. Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekster op 14 april een asielaanvraag heeft ingediend, zij op 20 april een vragenlijst heeft ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, en op 27 april 2016 door het CGVS werd gehoord. Niettegenstaande verzoekster pas op 25 april 2016 op de hoogte werd gebracht van de datum van het gehoor door het CGVS, is de Raad van oordeel dat verzoekster tussen het indienen van haar asielaanvraag en het gehoor afdoende tijd had om een advocaat te raadplegen, met name meer dan 10 dagen. Verzoekster draagt zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van haar verdediging betreft en indien zij tijdens haar gehoor de bijstand van een raadsman wenste, was het haar taak om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze. Verzoekster toont ook niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op verzoeksters verklaringen. Bovendien belette niets verzoeksters raadsman om na het gehoor zijn inhoudelijke opmerkingen in verband met de asielaanvraag van zijn cliënt schriftelijk aan het Commissariaat-generaal mee te delen. Voorts stelt verzoekster dat het voor haar zeer moeilijk was om het Commissariaat-generaal in vertrouwen te nemen en vrijuit te spreken en dat zij aldus heeft gearzeld om alle pertinente gegevens te vermelden, reden waarom zij vaag is gebleven tijdens het gehoor. Dergelijk verweer kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties afdoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een afdoende coherente en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad erop dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster (kunnen) bieden en dat de behandeling van een asielaanvraag bovendien geschiedt in alle vertrouwen. Het houdt overigens geen steek dat verzoekster schijnbaar zonder schroom kon vertellen over het feit dat zij in Marokko in de prostitutie werkzaam was, doch het haar vervolgens plots aan voldoende vertrouwen zou hebben ontbroken om informatie te verschaffen over de personen die haar in de prostitutie zouden hebben gedwongen. Verzoeksters uitermate vage en nietszeggende verklaringen in dit verband laten niet toe verder nog enig geloof te hechten aan dit aspect van haar asielrelaas. Bovendien wijst de Raad er op dat indien verzoekster bepaalde essentiële elementen niet kon of durfde weergeven tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal en daarom vaag is gebleven, redelijkerwijs van haar kan verwacht worden dat zij concrete toelichting hieromtrent zou geven in het verzoekschrift en duidelijk zou aangeven welke pertinente en essentiële elementen zij niet heeft kunnen zeggen of weergeven tijdens het gehoor.

Verzoekster ontkracht aldus op generlei wijze de motieven van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.5. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Haar geboorteakte, paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen slechts haar identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet worden betwist. De medische stukken hebben betrekking op de mislukte zwangerschap in 2011, hetgeen op zich evenmin betwijfeld wordt. Uit de overlijdensaktes van haar ooms en haar vader kan op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofd worden afgeleid.

Verzoekster laakt dat de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over twee documenten die zij tevens heeft voorgelegd, met name een vonnis van de rechtbank van Marokko waaruit blijkt dat een familielid van haar overleden is ten gevolge van een opzettelijke aanrijding en een arrest van het Hof van Beroep van Marokko die het vorige vonnis bevestigt. De Raad stelt inderdaad vast dat er zich in het administratief dossier twee onvertaalde stukken bevinden die in de bestreden beslissing niet worden besproken. Ook verzoekster brengt geen vertaling bij van deze stukken zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook, zo wordt voortgegaan op verzoeksters toelichting in het verzoekschrift omtrent de inhoud van deze documenten, kan niet worden ingezien op welke wijze deze gerechtelijke stukken afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen en overwegingen dat (i) zij al sinds mei of juni 2015 in België verblijft maar pas in april 2016 asiel heeft aangevraagd nadat zij bij een politiecontrole wegens illegaal verblijf werd overgebracht naar een gesloten centrum, hetgeen de nodige vraagtekens oproept bij de ernst van haar voorgehouden nood aan bescherming, (ii) haar bewering dat zij sinds de dood van haar vader onder druk zou zijn gezet om zich te prostitueren weinig geloofwaardig is daar zij er niet het minste idee van heeft wie die mensen zijn die haar jarenlang in de prostitutie zouden hebben gedwongen, die aldus jarenlang haar leven bepaalden en die zij quasi dagelijks zag, (iii) zij enerzijds stelt dat haar broer haar al sinds 2012 wil vermoorden maar zij anderzijds nog tot 2015 onder één dak met hem woonde en (iv) haar na haar overbrenging naar het gesloten centrum op 13 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag werd gesteld om welke reden zij niet naar haar land kan terugkeren, waarop zij antwoordde: *"Ik zal worden vermoord door mijn broer. Ik zal worden uitgehuwelijkt aan een veel oudere man; ik ben weggevlucht. Ik ben tegen deze traditie"*, terwijl zij in de vragenlijst ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken en ten aanzien van het Commissariaat-generaal met geen woord rept over een gedwongen huwelijk maar het integendeel luidt dat haar broer haar wil vermoorden omwille van haar werkzaamheden in de prostitutie. Er dient dan ook te worden besloten dat deze twee documenten niet vermogen verzoeksters geloofwaardigheid te herstellen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar opgediste relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoekster vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS